RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.024 van 9 april 1996
in de zaak A. 68.358/X-6322.

In zake : Victor BOUCKAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. LIETAER,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Pres. Rooseveltplein 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Volksgezondheid.

DE Wnd. VOORZITER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 3 april 1996 namens Victor BOUCKAERT werd ingediend door zijn raadsman I. LIETAER, advocaat te Kortrijk, om "bij uiterst dringende noodzakelijkheid" de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

> "De beslissing van 28 maart 1996 van de heer Minister van Volksgezondheid en Leefmilieu, waarbij de aanvraag tot erkenning als slachthuis van slachtdieren van de inrichting, gelegen te 8800 Roeselare-Rumbeke, Izegemsestraat 57, wordt geweigerd, waarbij de tijdelijke erkenning niet wordt verlengd, en waarbij wordt beslist dat alle activiteiten, die vallen onder het toepassingsgebied van het koninklijk besluit van 30 december 1992 betreffende de erkenning en de inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en de andere inrichtingen, worden verboden";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 april 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LIETAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat R. DEPLA die, loco Advocaat M. STUBBE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig middel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging

van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"De bestreden beslissing, die aan verzoeker net vóór het weekeinde ter kennis werd gebracht, heeft zeer belangrijke en ingrijpende repercussies op o.m. verzoeker en zijn inrichting. De moeilijk te herstellen ernstige nadelen, die het gevolg zijn van de bestreden beslissing, worden hierna toegelicht.

In het slachthuis dat verzoeker exploiteert worden ruim 500 dieren per werkweek geslacht (zie de slachtregisters en de cijfers voor 1995 op stuk 10). Het slachthuis van verzoeker heeft een gemiddelde omzet van ruim 80 miljoen frank per maand. In 1995 bedroeg de totale omzet 1 006 252 759 BEF, waarvan voor 791 150 946 BEF (of 78,65 % van de totale omzet) werd geëxporteerd (stukken sub 11). Deze cijfers zijn dezelfde voor 1996.

Er moet vooreerst rekening gehouden worden met belangrijke verder lopende uitgaven en investeringslasten. In het slachthuis van verzoeker worden, blijkens ondermeer de maandstatistiek voor februari 1996 (stuk 12) thans 16 arbeiders en 4 bedienden tewerk gesteld. De personeelskosten bedragen maandelijks ruim 1 250 000 BEF (in 1995 bedroeg de totale personeelskost, met een gelijke personeelsbezetting als de huidige, 15 159 671 BEF : stuk 13, p. 2). Bovendien moet concluant, voor de uitbating van zijn bedrijf, wegens afkortingen op termijnkredieten en leasingsovereenkomsten, liefst 464 494 BEF per maand (omgerekend) afbetalen, volgens het hiernavolgend detail :

- Afkorting termijnkrediet Paribas (stuk 15)	: 100 000 Fr
- Afkorting termijnkrediet N.M.K.N. (stuk 16)	: 166 666 Fr
- Leasing vrachtwagen Scania (stuk 17)	: 88 078 Fr
- Leasing computer Compaq (stuk 18)	: 9 533 Fr
- Leasing personenwagen Mercedes (stuk 19)	: 43 120 Fr
- Leasing personenwagen Mercedes (stuk 20)	: 57 097 Fr
- Totaal per maand	: 466 494 Fr

Er is thans ook een belangrijke kredietopening ten belope van 35 000 000 + 70 000 000 of 105 000 000 Fr loptende bij de Paribas bank (stuk 21).

In 1994 en in 1995 werden er voor resp. 4 120 588 Fr en 4 887 628 Fr investeringen gedaan in het slachthuis (stukken 22).

De bestreden beslissing heeft m.a.w. enerzijds tot gevolg dat de volledige activiteit van het slachthuis van verzoeker wordt stopgezet en lamgelegd, en dat

alle welkdanige inkomsten uit de activiteit ervan volleidg wegvallen. Gezien deze door de bestreden beslissing veroorzaakte situatie kunnen groothandelaars, grote bedrijven (o.m. Delhaize, Viangros en Dierickx (vermeld op stuk 21, p. 2)) en beenhouwerijen, maar ook het belangrijke buitenlands cliënteel, niet meer worden beleverd met geslachte dieren. Ook de zeer belangrijke exportactiviteit van verzoeker is noodgedwongen plots volledig stilgevallen, gezien de tegenpartij kennis heeft gegeven van de bestreden beslissing aan de partners van de Europese Gemeenschap (stuk 9, p. 2), waardoor export niet meer mogelijk is voor verzoeker. Daarentegen staan echter de vaste kosten, inzonderheid de voormelde interestlasten en personeelskosten, die onverminderd verschuldigd blijven. Er moeten ondermeer deze maand nog de volgende bedragen worden betaald (onverminderd de bedragen, die nog moeten betaald worden aan de twee zoons en de dochter van verzoeker, die als zelfstandige helpers in het slachthuis zijn tewerkgesteld) :

- Factuur Vantieghem (stuk 8) : 1 355 421 Fr
- Personeelskosten : 1 250 000 Fr
- Termijnkrediet N.M.K.N. (op 20 april 1996; stuk 16) : 500 000 Fr
- Verbintenissen krachtens leasingcontracten (stukken 17-20) :
  88 078 Fr
  9 533 Fr
  43 120 Fr
  57 097 Fr
- Totaal : 1 947 828 Fr

In de tweede plaats heeft de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, en de publiciteit die zij kreeg, o.m. in de locale pers en televisie, tot gevolg dat de naam en het handelsfonds van verzoeker, inzonderheid het kliënteel van het slachthuis, in zeer belangrijke mate en zeer sterk en snel in waarde vermindert. Inderdaad, gezien het verbod van exploitatie, ziet het bestaande (binnen- en buitenlands) cliënteel zich reeds genoodzaakt om beroep te doen op andere slachthuizen, zowel voor aanvoer van levende runderen ter slachting als voor de afname van geslacht vee. Eens dit cliënteel enige dagen of luttele weken gewend is om zich tot andere slachthuizen te wenden, is het zeer reeël dat - indien er niet onmiddellijk middels de huidige procedure een voorlopig einde wordt gesteld aan de onwettige beslissing van de tegenpartij - dit cliënteel nadien niet meer terugkomt naar het slachthuis van verzoeker. Verzoeker staat ondermeer in rechtstreekse concurrentie met de volgende slachtuizen : Openbaar slachthuis Moeskroen, Lar-slachthuis te Rekkem, slachthuis Dewulf te Oostrozebeke, Bovina te Brugge, Vanhoornweder te Torhout en De Rese te Zedelgem.

Indien niet op zeer korte termijn de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zal er inderdaad een zeer belangrijke onherstelbare schade worden toegebracht aan de waarde van het cliënteel van het slachthuis van verzoeker, en komt op die wijze ook het voortbestaan van de firma van verzoeker in het gedrang.

Kortom, gezien het nauwelijks te overziene financiël impact van de bestreden beslissing, en gezien de dreigende substantiële waardevermindering van het cliënteel, en de onmiddellijke repercussies daarvan op de leefbaarheid van de onderneming van verzoeker, is in casu manifest een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewezen in de zin van art. 17 R.v.St.-wet.

Het betreft in casu inderdaad geen loutere patrimoniale of financiële schade. De bestreden beslissing is zo ingrijpend, en heeft dermate verregaande financiële gevolgen, dat de verdere tenuitvoerlegging ervan verzoeker - die geen enkele andere beroepsactiviteit uitoefent of beroepsinkomsten heeft - in staat van faillissement of kennelijk onvermogen zal doen belanden op zeer korte termijn, met name voor het einde van deze maand. Hij is immers afhankelijk van de inkomsten uit zijn slachtactiviteiten om ondermeer aan zijn nakende hiervoor omschreven financiële verplichtingen te voldoen";

Overwegende dat op 3 juli 1990 door het Instituut voor Veterinaire Keuring aan verzoekers slachthuis een inspectiebezoek werd gebracht waarbij zeer talrijke inbreuken op de vigerende wetgeving ter zake werden vastgesteld; dat verzoeker er zich toen uitdrukkelijk toe verbond deze inbreuken te remediëren; dat op 19 en 20 oktober 1990 een nieuw inspectiebezoek werd gebracht waarbij opnieuw tal van inbreuken werden vastgesteld; dat de hoofdinspecteur-directeur het verslag van zijn bezoek besloot als volgt : "Het is overduidelijk dat de Heer Victor BOUCKAERT absoluut geen enkele interesse heeft om de slachtverrichtingen hygiënisch te laten geschieden. Het enige dat telt voor hem is dat de dieren geslacht zijn"; dat op 23 november 1990 nieuwe inbreuken door het Instituut voor Veterinaire Keuring werden vastgesteld; dat het inspectiebezoek van de veterinaire inspectie van de EEG-Commissie op 24 oktober 1990 eveneens ernstige tekortkomingen

vaststelde waarbij deze autoriteit er de Belgische overheid om verzocht het vlees geproduceerd in het slachthuis uit te sluiten van het intra-communautaire handelsverkeer in vers vlees; dat de Europese autoriteit bovendien opmerkte "...que la dernière inspection a révélé que les autorités belges n'avaient pas fait preuve de la fermeté nécessaire"; dat inspectiebezoeken van 11 december 1990, 29 januari 1991 en 23 september 1991 nog altijd dezelfde en nieuwe inbreuken aan het licht brachten; dat de hoofdinspecteur-directeur van het Instituut voor Veterinaire Keuring bij brief van 1 september 1992 aan de bevoegde Staatssecretaris mededeelde : "Niettegenstaande zijn (= verzoekers) schriftelijke beloften staan wij thans nog even ver als twee jaar geleden. Niets werd er gedaan ! ... Alles mag er, de inspectiediensten kunnen toch niets doen ..."; dat verzoeker daarop bij brief van 21 september 1992 aan het Instituut voor Veterinaire Keuring mededeelde dat aan de vastgestelde tekortkomingen ofwel werd verholpen ofwel zou verholpen worden; dat bij brief van het Instituut voor Veterinaire Keuring van 12 mei 1993 opnieuw werd gemeld : "Niettegenstaande de schriftelijke beloften van de uitbaters blijven de tekortkomingen bestaan"; dat het Instituut voor Veterinaire Keuring daarop bij brief van 2 april 1993 verzoeker in gebreke stelde; dat bij brief van het Instituut voor Veterinaire Keuring van 27 augustus 1993 opnieuw werd gemeld : "Niettegenstaande de schriftelijke verbintenis van de uitbaters blijven de tekortkomingen bestaan"; dat verzoeker daarop bij brief van 1 september 1993 opnieuw in gebreke werd gesteld; dat bij brief van 7 april 1994 de hoofdinspecteur-directeur van het Instituut voor Veterinaire Keuring stelde dat "(zijn) verslag de zoveelste kopie van al de voorgaande verslagen (is). Deze toestand duurt reeds jaren. Integendeel de situatie verslechtert nu de zaakvoerder ook al de hygiënecontrole zomaar afschaft ... Hopelijk komt er nu toch eindelijk eens een reactie van het Hoofdbestuur in deze aangelegenheid"; dat verzoeker bij

brief van 20 april 1994 opnieuw in gebreke werd gesteld; dat het Instituut voor Veterinaire Keuring er bij brief van 4 juli 1994 de bestendige deputatie van West-Vlaanderen op wees dat "het slachthuis (van verzoeker) niet beschikt over een ... goedgekeurde zuiveringsinstallatie en weigert zich, ondanks herhaalde terechtwijzigingen, in regel te stellen met de vigerende wetgeving"; dat het Instituut voor Veterinaire Keuring bij brief van 10 maart 1995 opnieuw een aantal tekortkomingen vaststelde "betreffende structuur, uitrusting, werking en hygiëne" van verzoekers slachthuis; dat op 23 maart 1995 een proces-verbaal werd opgesteld vastellende dat "al het afvalwater afgevoerd wordt over 3 bezinkputten met vetafscheider waarna het rechtstreeks in de beek wordt geloosd"; dat op 22 maart 1995 een nieuw inspectiebezoek aan verzoekers slachthuis werd gebracht, waaromtrent de hoofdinspecteur-directeur van Instituut voor Veterinaire Keuring in zijn brief van 11 april 1995 mededeelt dat de uitbater zich nog altijd niet houdt aan de vroegere, schriftelijke en ondertekende afspraken; dat de Veterinaire Inspectiedienst van de EEG op 24 juni 1995 een (vooraf aangekondigde) controle van verzoekers slachthuis uitvoerde; dat hierbij 79 tekortkomingen of inbreuken werden vastgesteld; dat het Instituut voor Veterinaire Keuring bij brief van 11 augustus 1995 aan verzoeker mededeelde dat een nieuw onderzoek van het slachthuis 56 tekortkomingen had vastgesteld zodat "er redenen bestaan om de door U gevraagde erkenning niet te verlenen"; dat de hoofdinspecteur-directeur van het Instituut voor Veterinaire Keuring bij brief van 5 oktober 1995 meldt "dat alle tekortkomingen nog steeds actueel zijn"; dat op 7 december 1995 een nieuw onderzoek plaats vindt; dat hieruit blijkt dat het slachthuis op 21 rubrieken "slecht" scoort en op 10 rubrieken "onaanvaardbaar" scoort; dat, niettegenstaande al het voorgaande, de minister van volksgezondheid verzoeker op 18 januari 1996 toch nog een tijdelijke erkenning als slachthuis

van runderen toestond tot 31 maart 1996, tezelfdertijd vaststellend dat er in verzoekers bedrijf nog altijd 56 tekortkomingen waren; dat op 11 maart 1996 een nieuw inspectiebezoek aan verzoekers bedrijf werd gebracht; dat hierbij 46 tekortkomingen werden vastgesteld; dat de minister van volksgezondheid tenslotte en uiteindelijk bij brief van 28 maart 1996 de thans bestreden beslissing nam;

Overwegende dat uit het voorgaande onomstootbaar blijkt dat verzoeker reeds in 1990 niet in regel was met de vigerende wetgeving; dat hij er gedurende al de jaren sindsdien niet in geslaagd is zijn bedrijf aan te passen aan hetgeen de interne en communautaire normen ter zake vereisen; dat hij herhaaldelijk aan deze tekortkomingen werd herinnerd; dat hij even herhaaldelijk beloofde het nodige te doen; dat de gegevens van de zaak aantonen dat verzoeker op heel veel geduld, tegemoetkoming en zelfs lijdzaamheid vanwege de overheid heeft mogen rekenen; dat hij er rekening had moeten mee houden dat de sanktie die hem al jaren boven het hoofd hing, uiteindelijk toch eens zou toegepast worden, indien hij de overhied bleef tarten; dat vaststaat dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij thans inroept, in het licht van het voorgaande, uitsluitend aan zichzelf te danken heeft; dat in de voorliggende zaak verzoeker trouwens uit het oog lijkt te verliezen dat de bescherming van de volksgezondheid ten dezen voortdurend centraal moet staan;

Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede, cumulatieve voorwaarde, vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterste dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer :

de H. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr. Ch. BAMPS toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **A. BEIRLAEN.**